

זלדה קירשנבאום ממנחמיה מספרת כיצד ניצלה מצרה גדולה

הדבר אירע בשלהי מלחמת העולם הראשונה. יצאנו כמה בנות בעגלה ל- מטולה, כשלתע, באמצע הדרך, יצאו מולנו כעשרים וחמישה חיילים תור- כים ובראשם קצין בדרגת שישליק (סגן ראשון). הקצין ציווה עלינו לרדת מן העגלה ושאל אם אנו חשודים המפור- סם אבו ג'ילדה. ענינו בשלילה ואחרי

שבדקו את תעודותינו, הירשו לנו להמ- שיך בדרכנו. כשהגענו למטולה נודע לנו כי על ראשו של אבו ג'ילדה הוכרו פרס של 1000 בישליקים, ולו הייתי אבו ג'ילדה השודד הייתי נורית בו במקום. כך ניצלתי מצרה גדולה.

שולחנות ארוכים

שוב אצל ליליאן

(בן-יהודה 92, ירושלים)

איני חייב לפאר ולהלל את ליליאן. שמו מפורסם כבר בלא-הכי. ודי אם אציין כי נאלצתי להזמין תור מבעוד מועד בטלפון.

הישיבה אצל ליליאן נוחה מאוד. אתה יושב במין כסא בעל משענת, שני- תן לסובבו ולהגביהו. הקירות סביב בו- הקים ולבנים, ועליהם תמונות מייסדיו של בעל המקום. והחשוב מכל - מר ליליאן בכבודו ובעצמו אינו מש ממש ומקדיש תשומת לב אישית לך ולפיד. כמנה ראשונה קיבלנו מים. ואכן עלי לציון כי מים הראויים לשם זה, עשויים מבליל של מימן וחמצן, על-פי יחס של שתי מנות מימן למנת חמצן. איני יודע כיצד עירבל מר ליליאן את מימיו, על-כ-ל-פנים במים שהוגשו לי לא הורגש כמעט החמצן. בטוחני כי דו- דתי מיה היתה מטולה מים כאלה ב- פרצופו של מר ליליאן (מה עוד שהוג- שו בכוס פלסטיק כחולה).

אחרי המים באו שתי זריקות חני- כיים. ככה ככה. קיבלתי כבר טובות יותר.

חיכיתי איפוא בפה פעור למנה ה- עיקרית. הפעם בחרתי באצבעו של מר ליליאן - ולא התאכזבתי. האצבע הי- תה טריה, בשרנית ועשוייה היטב. חבל רק שמר ליליאן הגיב בפראות רבה ואף הזריק לי מייד זריקה נוספת.

לקינוח - סתימת שורש. מצויינת. פריכה ורכה להפליא.

חשבון לשיניים: 1 - עקירה, 1 - טיפול שורש, 3 - זריקות, 1 - סתי- מה + מענק - 180 ל"ו. הנקיון - בסדר.

המלט

שלא לדבר על פילהרמונית. אנחנו גם עקביים בנקודה זאת. וחסרי פשרות.

אם לדוגמה, אמרגן חוצפן אחד שולח סרט למדינה מושחתת ש- גובה מס-נסיעות מאזרחיה, אנח- נו מייד יודעים שהוא אשם ב- אינפלציה, ובודקים מי האמא שלו.

כי אנחנו יסודיים.

אבל מלט זה עניין אחר. אחר לגמרי.

כי מלט זה לא תרבות.

כי מלט בונה את המולדת. ואת הקבלנים.

46% אצלנו הם קבלנים.

אנחנו עם קטן, אך עם עקרו- נות מוצקים.

גם כבוד-עצמי מפותח יש לנו. וגאווה.

כאשר מישוה מרגיז אותנו, אנחנו יודעים להיות איומים ממש.

כמעט אכזריים:

דבר ראשון, אנחנו מנתקים איתנו קשרי תרבות.

שידע שאיתנו לא מסתכסכים. שום מחזה של שום מדינה ש- הצביעה נגדנו באו"ם לא יעלה על בימותינו.

שום סופר שמוצאו מארץ או- כלת יושבינו, לא ייראה, לא יישמע ולא ייקרא אצלנו.

על פני המים

מחיר.

והרי הנימוקים: זכותו של כל עם לדאוג לביטחונו ולעצם קיומו. הקם להורגך - השכם להורגו, ככל שאנחנו חזקים יותר יבוא השלום מהר יותר, לא ייתכן שרק בידי המעצמות הגדו- לות יהיה נשק אטומי. שנית מצדה לא תיפול, אומה קטנה כישראל לא יכולה להיות תלויה בחסדי אחרים. הרוצה בשלום - ייכון למלחמה. נוכחנו כבר לדעת שאי-אפשר לסמוך על אחרים - אנחנו סומכים רק על עצמנו, אין ברירה, נשק אטומי בידי ישראל - ערובה לשלום במיזרח התיכון, אל תירא עבדי יעקב, וכן הלאה, וכיוצא באלו, וכו' וכו'.

והגית בנימוקים הללו יומם ולילה כי ברבות הימים תימצאם. אמן.

אין ספק - הצרפתים ניבויים לגמרי, מלוכלכים, חארות, זונות בני-זונות. לא שמים על כל העולם ומפוצצים את הפצצה שלהם.

כן, כן - הצרפתים, "המוסריים" - אלו שתובעים מאיתנו לסגת, אלו ש- תובעים מאחרים לבצע את החלטות האו"ם, אלו שתובעים, "צדק".

זה הכול נכון, ואפילו יותר מזה.

אבל מה יקרה אם ישראל, הקטנה - המיסכנה - הנירדפת, תירצה מחר לע- שות ניסוי אטומי? נו, מה יקרה?

גם אנחנו לא נשים על אף אחד. אלא מה - לנו יהיו אידיאולוגיה וני- מוקים ומוסר, והכול-הכול כדי להסביר, פנימה והחוצה, מדוע אנחנו מוכרחים וצריכים וחייבים לבצע את הניסוי בכל

46% ועוד קצת בלתי-מיפלג- תיים זה כבר רוב. רוב, כידוע, מכריע. שהרי אנחנו דמוקרטיה. ומלט, כאמור, אינו תרבות. הוא רק מיצרך אפור ויבש. שמכניס הרבה כסף לאותה מדינה מושחתת שגובה מס-נסיעות מאזרחיה. אבל עיננו לא צרה בכספה של אותה ארץ. שהם רודפי-בצע - זו בעייה שלהם. לא שלנו. גם לא איכפת לנו אם הכסף שלנו הולך לתקציב ה-K.G.B. או למחנות-הסגר. אולי בתור נקמה, נקים עם ה- מלט היאחזות בשטחים. או מחנה-הסגר. שרק לא ינסו למכור לנו תר- בת. זה לא.

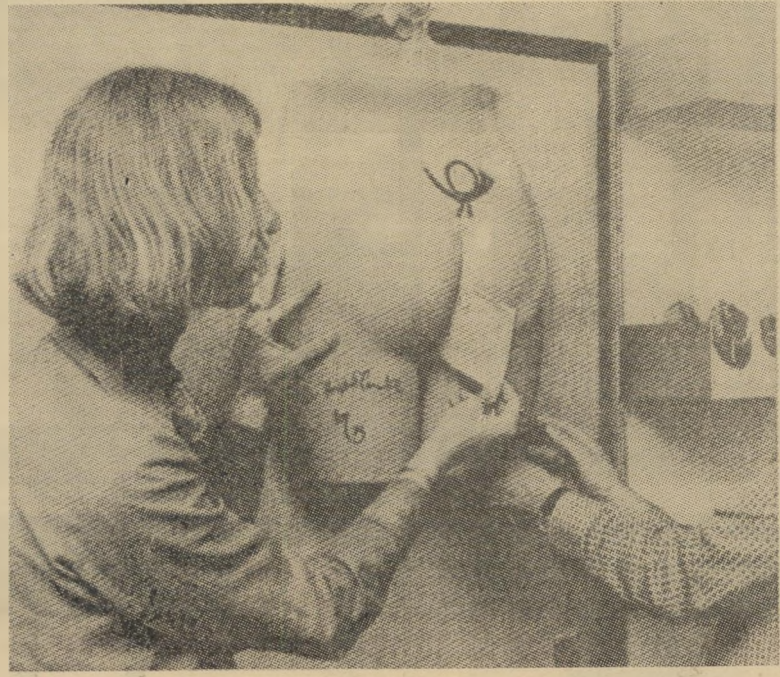
יום יום דמותך לנגד עינינו
ולנצח לא נוכל לשכוח
סיום חייך הפראני
ירד עלינו פתאום

תמיד היית מחייך
קולם אהבו אותך
פניך
צהלו תמיד
הייתה לך מלה טובה לכל אחד

לדוע הלכת מאיתנו פתאום
אז ותוסס יום אחד
רקוב בקבר יום שני

בדמי יומך הלכת מאיתנו
עם אחותך הקטנה גם
רצית אופנוע, רצית
בליבנו אתה לנצח

מתאספים
ליד הרמזור
המשפחה

מה חדש במדע: תיבת-תלונות מהפכנית זו עומדת להיכנס לשימוש במישרדי- הממשלה, והייעל במידה רבה את הטיפול בתלונות הציבור. צורתה המיוחדת נועדה להדגיש את הגישה היעילה והקפדנית בה נוקטים המישרדים בטפלים בתלונות האזרחים.